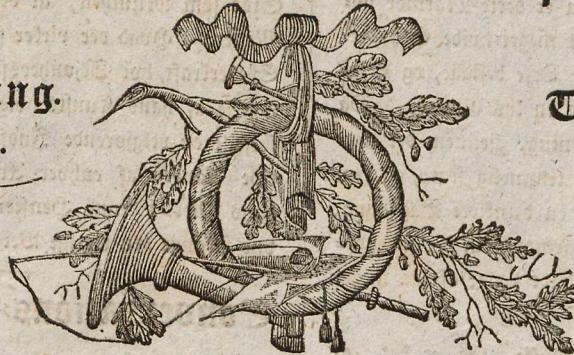

Kjøbenhavns-Posten.

Fjerde Aargang.

No. 112. 1830.

Torsdagen den
13. Mai.

Thorvaldsens Monument over Hertugen af Leuchtenberg.

III.

Hvad Historiens Figur angaaer, saa finder man en Mangel paa Handling deri, at Musen ikke seer paa Hertugen, og denne ikke ligefremt rækker hende Laurbærkranseen. Denne Fordring forekommer mig ugrundet; thi i det Heles Idee ikke ingen Nødvendighed for at sætte begge Figurerne i Handling; ja Billedhuggeren vilde ubentvist derved have vakt en Misforstaelse; thi i den plastiske Allegories Sprog vilde dette have betydet: at Musen blev kronet af Hertugen med Hederens Laurbær. Han bærer Kranseen i sin Haand, til Sandseliggjelse af hvad den ved Siden af ham siddende Muse optegner, og Historiens Begreb forekommer os større og ædлere, naar vi see hende uafhengig, kun at følge sin egen Indskydelse. Desuden vilde en Handling, hvori blot disse to Figuret havde taget Deel, aldeles have isoleret Geniernes Gruppe, og Fremstillingen havde da tabt sin indre Ligevoegt. Paa Musens Ansigt svever et let Træ af Sorg og stille Tæntsomhed, dog torde Mange ønske Udtrykket i det Hele mere betydningsfuldt; thi man kan ikke nægte, at hendes Ansigt har noget Ligegeyldigt og den hele Figur dermed noget Ulivligt. Hendes Form er ivrigt, omendfjordt ødle, dog førdeles stærke og kraftige.

I Beundring over de tvende Genier stemme alle Beskuere overeens; Formernes høje Skønhed, de tvende Figurers yndige Forbindelse, det rene og høje Udtryk i deres Ansigter, den fortreffelige Anordning af Drapperierne, den overordentlig rene og omhyggelige, og desuagtet fra alle

Fordringer fjernede Udførelse kan Ingen noksom rose. Gruppen har i Anordningen en flygtig Liighed med den bekjendte Gruppe: Castor og Pollux, af S. Ildefonso; men den har mere Enhed og Harmonie. Man hjælper Brodrerne paa det Besægtede i deres Skikkeler; men, trods denne Liighed, ere deres Charakterer noie adskilte. Alvor og Strenghed fremtræder hos den Enne, Mildhed og Ynde hos den Anden, i heeltjennem vedligeholdt Eiendommelighed. Deres Former ere overordentlig rene og ødle; den fineste ungdommelige Ynde forbinder sig med Ledemodernes Kraft og Fylde; det er Antikens Skønhed, men dog en individuel, ny og betydningsfuld, Stillingerne ere naturlige og yndige; men især har Kunstneren i Gevandternes Foldekast overvundet en ikke ringe Vankelighed, idet de overalt, hvor det er nødvendigt, omgive Skikkelerne med lette Linier, og desuagtet næsten lade dem utilhyllede. I denne Gruppe har Thorvaldsen aabenbaret sit Genies hele Kraft, og jeg tager ikke i Betenkning at sige, at jeg teller den blandt det Skønneste, som er udgaaet fra hans Haand.

Samtlige Figurers Gruppering er noget snever, og det vilde have været at ønske, at Sokkelen, saavel som den bagved værende Portal, havde frembrudt et større Rum. Det Trin, hvorpaa Hertugens Figur staar, er mindre end Døren, og desuagtet træde Sidefigurene, seete forfra og fra et behørig fjernet Standpunkt, endnu paa begge Sider udenfor Portalens Architektur og tage tildeels den for dem bestemte Baggrund. Ogsaa vilde det Heles Virkning have vundet meget ved Valget af et andet Marmor til de architektoniske Dele. Statuerne er af det blaalige karrariske Marmor af anden Art, som ubentvist valgtes, fordi det lettere frembyder sig i saa store Blokke, end det ellers til

Statuer sædvanlige hvide. Men nu er dette Marmor noget dunklere, end det næsten overalt meget hvide Slanderske Marmor, hvorfra de architektoniske Dele bestaae, og Statuerne fremtræde derfor dunkelt paa en lys Grund. Da desuden ogsaa Monumentets Belysning, gennem det ligeoverfor samme værende vindue, er temmelig skarp, og kun yder siden Skyggenmasse, saa vilde en dunklere Baggrund, f. Ex. af det sjømme graae Granitmarmor, som her saa hyppigt forarbeides, eller ogsaa af sort, have været af saa meget des gavnligere Virkning.

Tor jeg endnu tillade mig et Undske, saa er det, at man vilde have ladet de twende svævende Genier paa Inscriptionstavlen blive borte, da de, forfærdigede heri München, ikke ere fortrinligt vellykkede; dernæst, at Hertugens Motto, istedetfor i det franske, hellere var blevet sat i det latinske Sprog: Honor et fides, da ogsaa Sokkelens Indskrift er latinif. — Endelig torde man vel selv betragte Korset paa det (noget magert udarbejdet) Kronverk paa Portalen som overslodigt, da den Idee, der hersker i det Øvrige, indeholder en mythologisk Allegorie, eller en Hentydning paa Christendom, men derhos Monumentets Opstilling i en christelig Kirke allerede figer Alt hvad der skal antydes ved Korset.

Disse og lignende Bemærkninger ville imidlertid ikke hos Nogen kunne fortredige Nydelsen af det meget Skønne og Fortroeffelige i dette Monument. Thorvaldsen er blandt alle nyere Kunstmænden Eneste, der har opfattet Naturens Skønhed ligesaa reent, med en ligesaa oprindelig og rigtig Følelse, som de Gamle, og hvem det er lykkedes, ligesom disse, overalt at udpræge Tanken ødelægt, simpelt og naturligt i Fremstillingen. Han har fort Skulpturen tilbage til Grekernes ødelægt Stil, og det er lykkedes ham, som ingen anden Mester i den nyere Eid, at holde sig fuldkomment fjernet fra al Maneer, og at bevare den øgte og rene Stil i alle sine Værker. Vi see i hans Figurer Sandheden og kun Sandheden i den reneste Skønheds Lys, og alle hans Fremstillinger indeholde en Rügdom af kunstneriske tanker, et Udvælg af Motiver, en Delicatesse i Opfatningen, som ikun kunde lykkes den Mand, der er fortrolig med Kunstens finste og ødelægt Midler. Derfor tor man billig anse det for en Lykke, i en saa kunstvirkeligt

Stad som München, at besidde et større Werk af denne Meister. Hvad der virker forenet hos Thorvaldsen: poetisk Skaberkraft, hoi Skønhedsands og samvittighedsfuld Tagtagelse af hans Kunsts høieste og ødelægt Stil, kan ikke forseile en velgjørende Indsydelse paa de med ham beslægtede Aander af enhver Art. Maatte Betragtningen af hans Werk i denne Henseende vække frugtbare Spirer og vise Mange den rigtige Vej!

Conversations- og Nyheds-Post.

Høiesteretsdom i Sagen mod Grev Platen.

Igaar (d. 12 Mai) blev i Høiesteret paakjendt Justits-Sagen mod den suspenderede Postmester i Roeskilde, Grev Platen og hans Fuldmægtig J. A. Breum, der var satte under Aftale, Forstnævnte for mislig Embedsførelse, og Sidstnævnte for Deelagtighed deri. Ved den ergangne Commissions-Dom var Grev Platen tilfundet at have sit Embede forbrudt, samt idrægt at anses efter Pl. 28de Sept. 1813, (som før qualificeret Tyverie, efter Forordn. af 20 Febr. 1789, § 4) og Breum at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. — Ved Høiesterets-Dommen er Breum anset med en Mult af 20 Rbd. Solv, og Commissionens Dom i Henseende til den Grev Platen tilfundne Straf stadsfestet.

Prof. Petersens Archæologie.

Over Hr. Dr. og Prof. J. C. Petersens alminderlige Indledning til Archæoliens Studium (paa Tyske oversat af Rector Friederichsen i Husum) læses en særdeles anbefalende Bedommelse i det af Dr. Wolfgang Menzel redigerede "Literatur-Blatt" No. 33, Marts d. 2. "Petersen" hedder det her, "er for Kunsthistorien, hvad Gibbon er for den politiße." — "En saa systematisk, kort og dog alt Bekjendt omfattende Udsigt over de antike Kunstværker have vi hidtil savnet, omendkjendt vi ikke lide nogen Mangel paa meget vidstrakte og i enkelte Kunsthaf meget udførlige archæologiske Værker." — Henseende til Værkets theoretiske Deel dadler Rec. (udentviol Dr. Menzel) at Fors. har optaget hele Winckelmanns Biographie i Texten, da denne "thvor vigtig den end er for Kunsthistorien, dog ikke er vigtigere end selve den antike Kunsts-Historie, som neppe optager et større Sidetal", og ytrer sig udførigen imod "den af Petersen hyldeede nye æsthetiske Skoles Grundsætninger", for hvilken Skole han anser Solger at være Hovedet.

Udgiven af A. W. Eslunge. Trykt i det Døyske Officin.

Bor dette Blad, som med Kongelig offentligk Tilladelse, forsendes med Vogen, saavel i Danmark som i Herrugdommen, regner man sig heri Staden vha. Hjørnet af Adelgaden og Gøthersgaden No. 8 i Stuen, og i Provindserne paa alle Kongelige Postkontorer.